

ΤΟ ΞΑΜΙΛΙ

Τὰ βάθη τοῦ πελάγου ἀναταράζει
Φλόγα κρυφή, καί, ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου
Ἡ φουσκωμένη θάλασσα χοχλάζει,
Πετιῶνται οἱ βράχοι ἐνὸς καινούριου τόπου.

Μ' ἄκρα γαλήνη ἀντίθετο ἐτοιμάζει
Μεγάλο θαῦμα ὁ λογισμὸς τ' ἀνθρώπου·
Νά! — στὸ Ξαμίλι σταματάει, καὶ ἀλλάζει
Δρόμο βοσκῆ σὲ διάβα λάμνοκόπου.

Βροντῶντας σμίγει ἓνα μὲ τ' ἄλλο ρέμα,
Καὶ ἡ χωρισμένη γῆ πανηγυρίζει,
Δείχνοντας ἀνθία ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὸ βλέμμα.

Μαύρη πατρίδα! ἡ φιλαρχία σὲ σχίζει,
Στῆ μέση ρέει κλάψα τῆς φτώχειας κ' αἶμα,
Δίχως τριγύρου ἄκρη κάμμια ν' ἀνθίζει.

Γ. Μαρκοῦρας.

Σ. Διευθ. Παρνασσῶ. — Μετ' ἰδιαζούσης εὐχαριστήσεως δημοσιεύομεν τὸ ποιημάτιον τοῦτο τοῦ ἐμπνευσμένου κερκυραίου ποιητοῦ, ὅστις καὶ εἰς τὸ μέλλον ὑπεσχέθη ἡμῖν νὰ κοσμήῃ ἐνίοτε τὰς σελίδας τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ διὰ τῶν προϊόντων τῆς ἀείποτε ἀκμᾶίας καὶ θαλερᾶς μούσης του.
